

نگاهی به فیلم «تترو»

رنالیسیم جادویی از نگاه کاپولا

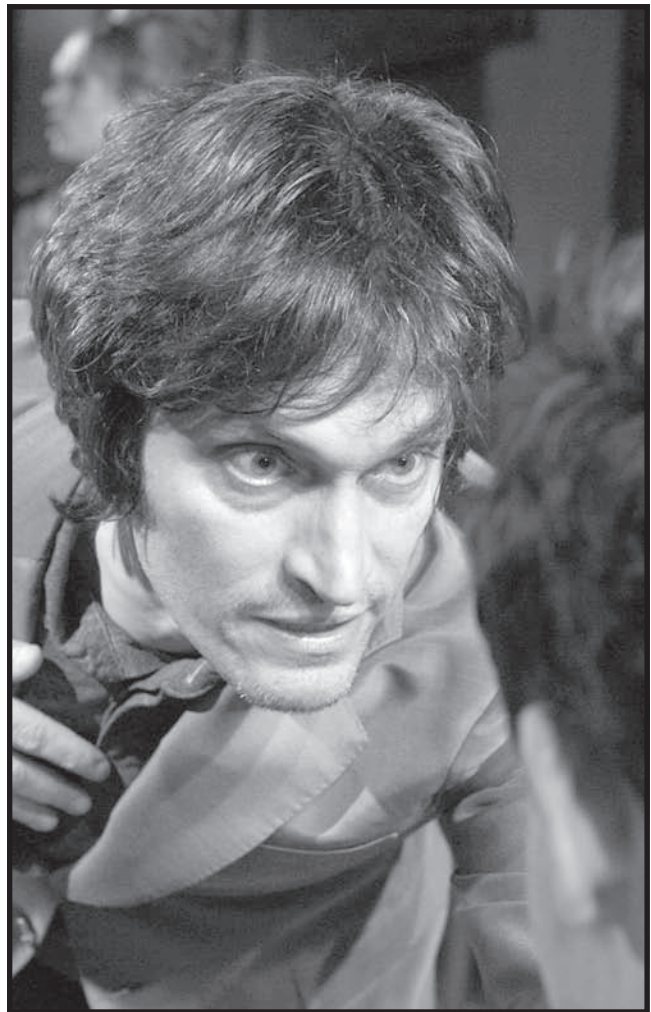
کرک هائیکات

تترو شبیه کار یک دانش آموخته رشته سینماست که فکرش مملو از فیلم‌های اروپایی سیاه و سفید دهه ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ است و در همین حال نمی‌تواند دست و پنجه نرم کردن با خانواده‌اش را نادیده بگیرد. با این حال، سازنده این فیلم فرانسیس فورد کاپولاست که موفق‌ترین فیلم سال‌های اخیر خود را ساخته و با **تترو** به روزهای اول فیلم‌سازی خود بازگشته است. به عنوان یک منتقد نوشتن یک نقد مثبت درباره یکی از کارگردانان گمشده سینمای آمریکا لذتبخش است. کاپولا زمانی آن قدر مبهوت بلندپروازی و جسارت خود شد که به دلیل مشکلات مالی مدت‌ها ناچار بود فیلم آدم‌های دیگر را بسازد و وقتی سال ۲۰۰۷ با **جوانی بی‌جوانی** به حوزه فیلم‌سازی مستقل بازگشت، حاصل کارش به قدری گیج‌کننده و متظاهرانه بود که کمتر کسی آن را پسندید. **تترو** آن خاطره را پاک می‌کند. این فیلم سبک دارد، همین طور نقش‌آفرینی‌های چشم‌گیر گروهی از بازیگران در سطح بین‌المللی و داستانی با موضوعاتی چون خانواده‌از هم گسیخته، برادران درگیر و رقابت پدر و پسر که از بسیاری آثار ادبی کلاسیک ریشه گرفته است. **تترو** چیزی بیش از یک فیلم خودآگاه است. کاپولا تأیید و حتی افتخار می‌کند که در این فیلم از **در بارانداز الیا کازان** و آنتونیونی گرفته تا تنسی ویلیامز و یوجین اونیل الهام گرفته است. با این حال کار او بدیع به نظر می‌رسد. زندگی و کار در آرژانتین به کاپولا به اندازه کافی نور داده تا داستانی تازه و اصیل از خلاقیتی که با مانع مواجه شده، به تصویر درآورد و این موضوعی است که او قطعاً با آن آشناست. کاپولا در **تترو** داستان نوجوانی ۱۷ ساله به نام بنی (آلدن ارنریش) از خانواده‌های ایتالیایی را به تصویر می‌کشد که برای پیدا کردن برادر بزرگش به بوئنوس آیرس می‌رود. خانواده بنی ابتدا در آرژانتین بودند و پس از آن که کارلو پدر خانواده (کلاوس ماریا براندائو) به عنوان رهبر ارکستر بسیار معروف شد، همگی به نیویورک مهاجرت کردند. در همین حال الفی برادر بزرگ کارلو که او هم یک رهبر ارکستر است، از نظرها دور شده است. در این خانواده تنها برای یک نابغه جا هست و کارلو این جایگاه را از آن خود کرده است. برادر بزرگ بنی سال‌ها پیش به بوئنوس آیرس گریخته و اسم خود را به **تترو** تغییر داده است. میراندا (ماریبل وردو) دوست و هم‌خانه **تترو** او را یک «نابغه» می‌داند؛ هرچند نابغه‌ای بدون دستاورد. وینسنت گالو با تکیه بر تصویر بد خود به عنوان یک بازیگر و فیلم‌ساز بسیار احساسی، نقش نویسنده‌ای همیشه در فکر را بازی می‌کند که از دیدن برادر کوچکش خوشحال نمی‌شود، اما احتمالاً به خواست میراندا او را بیرون هم نمی‌اندازد. بنی که بلندپروازی‌های هنری خاص خود را دارد، یک روز عصر تمام آپارتمان این زوج را به هم می‌ریزد و نمایشنامه ناتمام نوشته **تترو** پیدا می‌کند که درباره پدرشان است. او در چند روز نمایشنامه را به پایان می‌رساند که یک منتقد ادبی (کارمن مائورا) از آن به عنوان شاهکار یاد می‌کند. کل فیلم در دنیایی روی می‌دهد که مملو از نسخه آمریکایی رنالیسیم جادویی است. **تترو** محل برخورد ژانرهای مختلف است؛ داستانی درباره رسیدن به بلوغ (بنی) و تقابل اودیپی پسر که دوست دارد پدرش را بکشد (تترو). در نهایت **تترو**، فیلمی درباره خانواده، رقابت، تقابل و التیام است. این فیلم همچنین درباره این مسئله است که کاپولا برای کشف دوباره هنر و عشق خود به سینما، آمریکا را ترک کرد و به منطقه‌ای کولی‌نشین و متأثر از فرهنگ ایتالیایی در بوئنوس آیرس رفت.

منبع: هالیوود ریپورتر

تترو

Tetro

فیلمنامه‌نویس و کارگردان: فرانسیس فورد کاپولا، **موسیقی:** اوسوالدو گولیوف، **مدیر فیلم‌برداری:** میهای مالایمار جونیر، **بازیگران:** وینسنت گالو، ماریبل وردو، آلدن ارنریش، کلاوس ماریا براندائو، کارمن مائورا، محصول ۲۰۰۹ آمریکا، ایتالیا، اسپانیا و آرژانتین، ۱۲۷ دقیقه، ژانر: درام

خلاصه داستان: بنی نوجوان ۱۷ ساله بی‌تجربه برای پیدا کردن برادر بزرگش که بیش از یک دهه است ناپدید شده، به بوئنوس آیرس می‌آید. خانواده او سال‌ها پیش از ایتالیا به آرژانتین مهاجرت کرده‌اند، اما به خاطر موفقیت بسیار زیاد پدرشان کارلو که یک رهبر ارکستر است، از آرژانتین به نیویورک رفته‌اند. بنی برادرش **تترو** را پیدا می‌کند که شاعری دمدمی مزاج و افسرده است، اما او اصلاً کسی نیست که انتظارش را داشت. بنی پیش **تترو** و دوستش میراندا می‌ماند و دو برادر خاطرات فراموش‌نشده‌ی سال‌های دور را مرور می‌کنند.